

A FESTŐ

Élvezettel ült ki a házak elé,
Megfesteni a tenger portréját,
De gyerek módjára merő csöndnek
Képzelte az áhítatot, s azt várta,
Hogy a téma felfut a fövényen,
Ecsetet fog, és vászonra viszi magát.

Így sose került festék a vásznára,
Míg a környékeliek rá nem vették:
„Használja ecsetjét célirányosan.
Válasszon kevésbé vad és nagy témát,
Valami olyat, ami jobban illik,
A hangulatához vagy áhítatához.”

Hogyan tudta volna megértetni,
Azt áhítja, ne a művészet, csupán
A természet hassa át a vásznat.
A nejét választotta új témának;
Elnyúló alakja, nagy düledékként,
Szinte magától festődött vászonra.

Kissé felbátorodva a tengerbe
Mártotta ecsetjét, és szívből jövőn
Így áhitozott: Lelkem, te legyél az,
Ha valami tönkreteszi a vásznat!
Futótűzként terjedt a hír a parton:
Kijött, s újra a tenger a témája!

Mint akit keresztre feszít a téma,
Képtelen volt felemelni ecsetjét.
Néhány művész a házból kihajolva
Így gúnyolódott ezen: Most bezzeg
Nincs áhítatunk, mely vászonra vinne
Minket, vagy kezessé tenné a tengert!

Mások szerint magáról festett portrét.
Közben fakulni kezdett a témája,
Végül a vászon üres-fehér maradt.
Letette ecsetjét. Hirtelen döbönt,
Egyben áhítatos üvöltés szakadt fel
Az ablakokba gyűlt tömeg torkából.

Lelőkték őt, a képmást a házak legmagasából.
A vásznat és az ecsetet elnyelte a tenger,
Mintha a téma eldöntötte volna: áhítat marad.

Szilágyi Mihály fordítása

